

вай съ мене. Тръбва да се върнешъ въ България!

Само мигъ се подвоуми князътъ. После облѣче монашес-



кото расо и последва наочаквания пратеникъ.

Вѣтърътъ надуваше платното на кораба, който леко цепенѣше вълнитъ на Черно море. Далечъ на югъ едва мъждукаха свѣтлинитъ на Цариградъ.

Спжтникътъ на княза сва-

ли расото и остана облѣченъ съ блестящи болярски дрехи.

— Войници, при мене! — заповѣда той и извади меча си.

Князътъ се стжписа. Край тѣхъ се събраха двайсетина млади български бойци съ извадени мечове.

— Войници! — продължи чудниятъ боляринъ. — Да живѣе царь Симеонъ.

— Да живѣе царь Симеонъ! — разнесе се могъщъ викъ надъ морската ширь.

— Чакайте! — възкликна князътъ. — Кажете ми, какво е станало съ братъ ми.

— Той измѣни на България, царю! — отвърна боляринътъ. — Затова Благочестивиятъ ти отецъ му отне престола и го повѣри на тебе.

Сълзи примрежиха очитъ на царь Симеона. Той искаше да се

отдаде на книжнината и науката, ала сждбата го заставяше да вземе мечъ. Но той си спомни хулнитъ слова на Романа и се закле да си служи еднакво добре съ пачето перо и меча. И той изпълни блѣскаво клетвата си.

Змей Горянинъ